

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M.S. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem sídlem 602 00 Brno,
Milady Horákové 13

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025 č. j. OAM-730/BA-BA01-VL15-
PŘZ-2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), rozhodnuto, že žalobce je nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu, je doba trvání zajištění stanovena do 19. 10. 2025.
2. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že mu hrozí vyhoštění, vydání nebo předání. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Hypotetická možnost, že po skončení řízení o mezinárodní ochraně dobrovolně nevycestuje, nesplňuje podmínky pro zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné konkrétní důvody zajištění. Pouze bez dalšího odkazuje na předchozí rozhodnutí, aniž z něj cituje příslušné pasáže, kde mají být uvedeny důvody zajištění. Takový všeobecný odkaz na jiné rozhodnutí nesplňuje požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí. K možnosti uložit namísto dalšího zajištění zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjadřuje vůbec. Rozhodnutí je i proto nepřezkoumatelné. Žalobce namítal, že k žádosti o propuštění ze zajištění doložil doklad o zajištění ubytování a prohlášení pana N. D. H. o finančním zabezpečení. Tyto podklady tedy měl žalovaný v době, kdy vydal napadené rozhodnutí k dispozici. Přesto přihlédl pouze k dokladu o zajištění ubytování, ale nijak nehodnotí, že ubytování je zajištěno bezplatně a že pan N. D. H. prohlašuje, že jej finančně zabezpečí, včetně prostředků na dojíždění na kontroly na pracoviště žalovaného. Jde přitom o skutečnosti významné z hlediska uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, jak ostatně uváděl i v závěru žádosti o propuštění. Žalobce žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil ani k jeho důkaznímu návrhu na jeho výslech a výslech pana N. D. H. Poukázal na to, že žalovaný byl povinen podle § 68 odst. 3 správního řádu uvést v rozhodnutí konkrétní podklady, ze kterých vychází a úvahy o jejich hodnocení a byl povinen uvést, jak se vypořádal s důkazními návrhy. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s tím, že má na území České republiky osobu, která mu zajistí bezplatné ubytování a plně ho finančně zabezpečí, včetně prostředků na případné dojíždění na pracoviště žalovaného za účelem kontroly součinnosti. Nijak se nevypořádal ani s důkazními návrhy. Žalobce dále namítal, že v rámci úvah o možnosti uložení zvláštního opatření se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s možností uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí je totiž možno vztáhnout pouze k opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nikoli však na opatření podle písm. a). Z ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu přitom vyplývá, že zajištění je možné pouze v případě, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Povinností žalovaného je proto přezkoumatelně se vypořádat s tím, proč není možno zajištění nahradit ani jedním v zákoně uvedeným zvláštním opatřením. Žalobce rovněž namítal, že nezákonný a nepřezkoumatelný je i způsob, jakým žalovaný stanovil délku doby, na kterou bude zajištěn do dne 19. 10. 2025. Tento výrok žalovaný nijak neodůvodnil, pouze bez dalšího v posledním odstavci napadeného rozhodnutí odkázal na výrok předchozího rozhodnutí, jímž rozhodl o zajištění.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že 3. 7. 2025 vydal rozhodnutí č. j. OAM-730/BA-BA01-BA06-Z-2025 o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do dne 19.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

10. 2025. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 4. 7. 2025. Žalobce proti rozhodnutí nepodal žádný opravný prostředek. Žalovaný dále citoval skutková zjištění a stěžejní právní závěry z předmětného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Již v rozhodnutí o zajištění žalovaný stanovil, že u žalobce není předpoklad, že by dodržoval zvláštní opatření a existovala důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění, nebo případnému výkonu správního vyhoštění. K otázce možného účinného uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, žalovaný poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 35/2025-23, z něhož citoval a uvedl, že vycházel ze zmíněných kritérií. Z napadeného rozhodnutí a celého spisového materiálu, předchozího rozhodnutí o zajištění, je zřejmé, že posoudil individuální situaci žalobce na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nelze aplikovat mírnější opatření, na která se žaloba odvolává, protože opět zde není předpoklad, že by žalobce dodržoval zvláštní opatření a existuje zde důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění. Z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a správního vyhoštění, a že s ohledem na nelegální pobyt a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení nelze očekávat součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení osobní svobody. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K doloženému dokladu o ubytování a k tvrzení, že se na označené adrese bude zdržovat, žalovaný uvedl, že tyto okolnosti nemohou původní závěr správního orgánu nikterak zvrátit. Samotné zajištění si jakékoliv adresy na území České republiky, na které by žalobce mohl pobývat, není samozřejmě důvodem propuštění žadatele ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť žalobce tam nebyl umístěn kvůli absenci místa pro jeho ubytování, ale kvůli přesvědčení správního orgánu, že by mimo zařízení pro zajištění cizinců neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z České republiky. K tomuto přesvědčení jednoznačně dospěl již v rozhodnutí č. j. OAM-730/BA-BA01-BA06-Z-2025. Dle názoru žalovaného se v tomto směru v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru. V daných souvislostech žalovaný odkázal rovněž na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval. Vyslovil přesvědčení, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 29. 6. 2025 č. j. KRPU-121544-22/ČJ-2025-040022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 28. 6. 2025 byl v obci Staňkovice kontrolován hlídkou dálničního oddělení jako spouzezd

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

ve vozidle, přičemž nepředložil žádný cestovní doklad ani žádné povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území České republiky neoprávněně. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 3 let vydané dne 30. 6. 2025 podle č. j. KRPU-121544-35/ČJ-2025-040022-ZZC. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce do policejního protokolu jako účastník řízení dne 28. 6. 2025 kromě jiného uvedl, že je rozvedený, má 3 děti, rodinní příslušníci žijí ve Vietnamu. Do schengenského prostoru přicestoval letecky 8. 6. 2019 do Rumunska za prací. Pracoval tam 22 měsíců na stavbách a následně odcestoval do Německa, kde 1 rok střídal brigády. V létě roku 2022 odcestoval do České republiky za prací, sdělil, že tu pracuje brigádně. Cestovní doklad ztratil asi v Německu. Má v úmyslu pobývat na území schengenského prostoru navždy. Je si vědom skutečnosti, že na území České republiky pobývá neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. V případě propuštění na svobodu by zůstal v České republice a chodil na brigádu. V České republice ani nikde jinde v EU o mezinárodní ochranu nežádal, ale má to v úmyslu. Na dotaz, zda existují nějaké překážky, které by mu bránily v návratu do Vietnamu, odpověděl, že se bojí ve Vietnamu mafiánů. Má tam dluhy a vyhrožuje mu lichvář, který si najal mafii. Ve Vietnamu nebude podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebude držen v otroctví či nevolnictví, nehrozí mu nucené či povinné práce, nebude v domovské zemi zbaven svobody. Neví, zdali má ve své domovské zemi zaručeno právo na osobní bezpečnost, na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, a neví, zdali jeho záležitosti budou projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem.

6. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce dne 2. 7. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Dne 3. 7. 2025 pod č. j. OAM-730/BA-BA01-BA06-Z-2025 rozhodl správní orgán o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tj. do 19. 10. 2025. Žalovaný v uvedeném rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Neoprávněného pobytu si byl přitom dle jeho slov vědom, neučinil však žádné kroky k legalizaci pobytu. Dle správního orgánu, pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tuto skutečnost, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce v České republice pokračoval. Dále žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 3 let za nelegální pobyt bez cestovního dokladu a povolení k pobytu. Před zajištěním žalobce nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v České republice, ale ani v Rumunsku nebo v Německu, kde pobýval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země původu, pouze sdělil, že se obává mafiánů kvůli dluhům. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, ztrátu dokladů nicméně nikam nenahlásil a ani se nepokusil si nový cestovní doklad zajistit. Přiznal, že v České republice pracuje brigádně. Dle žalovaného žalobce tedy kromě nelegálního pobytu rovněž vykonával na území České republiky i Německa nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do

zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný uzavřel, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Pokud by k jeho zajištění Policií České republiky nedošlo, sám by tento krok v České republice nikdy neučinil. Žalovaný na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo žalobcem motivováno pouze pouhou snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti. Žalovaný vzal za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Z postupu žalobce je tak dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s o hledem na absenci jakýchkoli vazeb v České republice, absenci dokladů, jeho nelegální pobyt a výkon zaměstnání a dosavadní chování a jednání vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rovněž posoudil, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu a dospěl k závěru, že s ohledem na jeho předchozí jednání, kdy v České republice nelegálně pobýval i pracoval, nezajistil si ani platný cestovní doklad poté, co ho údajně ztratil, natož povolení k pobytu, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a dle správního orgánu nelze oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a že by zůstal správnímu orgánu pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z České republiky v případě jejího zamítnutí. Žalovaný také poukázal na to, že žalobce v České republice nemá žádné rodinné ani jiné vazby ani majetek, nemá možnost získat další finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze očekávat ani možnost pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti. Zdůraznil, že s ohledem na předchozí jednání žalobce, kdy v České republice pobýval nelegálně, nelegálně zde i pracoval, nezajistil si ani platný cestovní doklad poté, co ho údajně ztratil, natož povolení k pobytu, jasně tím vyjádřil nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a nelze dle správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a zůstal by správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení. Závěrem pak odůvodnil stanovenou délku zajištění.

7. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 19. 9. 2025 č. j. OAM-730/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025 žalovaný po posouzení důvodů žádosti žalobce o propuštění ze zajištění konstatoval, že žalobcem tvrzené okolnosti (zajištění ubytování na označené adrese panem D. H. N., finanční zajištění), nemůže původní závěr správního orgánu nikterak zvrátit. Žalovaný uvedl, že potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky, shledat jako záruku toho, že by se na dané adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. Zdůraznil, že v České republice žalobce o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Dle žalovaného samotné zajištění si jakékoliv adresy na území České

republiky, na které by mohl pobývat, není důvodem propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť tam byl žalobce umístěn nikoli kvůli absenci místa pro jeho ubytování, ale kvůli přesvědčení správního orgánu, že by mimo zařízení pro zajištění cizinců neposkytoval součinnost v rámci řízení a následně se vyhýbal nucenému vycestování z České republiky. Žalovaný vyslovil názor, že se v tomto směru v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěrů vyjádřených v rozhodnutí ze dne 3. 7. 2025 č. j. OAM-730/BA-BA01-BA06-Z-2025. Žalovaný dále doplnil, že 17. 3. 2025 bylo vydáno rozhodnutí č. j. OAM-730/BA-BA01-HA15-2025, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, přičemž ke dni vydání napadeného rozhodnutí ve věci azylu uvedené rozhodnutí dosud nenabýlo právní moci. V případě následného ukončení řízení žalobci hrozí nucené vycestování z České republiky, když správní orgán nenalezl žádné důvody, které by žalobci v návratu do vlasti objektivně bránily.

8. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
10. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu.

12. Stěžejní skupina námitek žalobce se týká nedostatečného a nesprávného posouzení jeho žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že má zajištěné ubytování na označené adrese a finanční prostředky k dopravování se ke kontrole na pracoviště žalovaného, financování svého ubytování a nákladů na živobytí.
13. V případě žalobce byly dle názoru soudu splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na straně 2 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a že by se následně po neudělení mezinárodní ochrany, o čemž již bylo vydáno 17. 3. 2025 rozhodnutí č. j. OAM-730/BA-BA01-HA15-2025, které ke dni vydání napadeného rozhodnutí ještě nebylo v právní moci, vyhýbal výkonu správního vyhoštění. Žalovaný se rovněž zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce, tj. vědomý pobyt na území České republiky bez příslušných pobytových oprávnění, výkon výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až po zajištění a přemístění do zařízení pro zajištění cizinců, reálná možnost realizace správního vyhoštění i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území České republiky, a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu České republiky a rizikovosti skrývání. Žalovaný tedy hodnotil žalobcovo dosavadní chování, jeho vztah k respektování veřejnoprávních povinností a dosavadní pobytovou historii na území České republiky, resp. EU. Krajský soud závěry žalovaného považuje za správné, srozumitelné a řádně odůvodněné. Žalovaný rovněž řádně zdůvodnil, proč nepovažoval za možné uložit žalobci zvláštní opatření uvedená v § 47 zákona o azylu, když poukázal na účelovost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a skutečnost, že z dosavadního jednání vyplývá, že nelze rozumně předpokládat, že by zvláštní opatření respektoval. Nelze vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a že by nepokračoval v nelegální práci na území České republiky. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií. Samotný fakt, že si žalobce zajistil ubytování na konkrétní adrese a finanční prostředky na úhradu životních potřeb a nákladů na dopravu na pracoviště žalovaného, ještě a priori neznamená, že je žalovaný povinen automaticky uložit zvláštní opatření, neboť v takovém případě by celé řízení o zajištění cizince postrádalo význam. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 102/2016-56, z něhož plyne, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje za nemožné a rovněž za neúčelné. Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskytá záruku plnění uložených povinností. Na základě shora uvedeného soud shrnuje, že žalovaný správně posoudil žádost žalobce o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

14. Krajský soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce ohledně stanovené doby trvání zajištění. Z napadeného rozhodnutí i obsahu správního spisu je zjevné, že žalovaný žalobce svým prvním rozhodnutím ze dne 3. 7. 2025 č. j. OAM-730/BA-BA01-BA06-Z-2025 zajistil na dobu 110 dnů, tedy do 19. 10. 2025. Dle nyní napadeného rozhodnutí je žalobce nadále zajištěn do 19. 10. 2025. V prvotním rozhodnutí, které ostatně žalobce nenapadl, a na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal, žalovaný za aplikace správního uvážení stanovil dobu zajištění, která nevybočila ze zákonem stanovených mezí, měla oporu ve zjištěném skutkovém stavu a nebyla svévolná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 119/2011-39). Žalovaný v prvotním rozhodnutí popsal aspekty řízení o mezinárodní ochraně, poukázal na skutečnost, že žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu může měnit důvody své žádosti v průběhu probíhajícího správního řízení. Zohlednil dále lhůtu pro podání žaloby. Kalkuloval také se lhůtou pro doručování. Takto dospěl k závěru, že je možno žalobce zajistit maximálně na dobu 110 dnů (90 dnů pro prvotní rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu + 15 dnů pro podání žaloby + 5 dnů pro doručování). Lhůtu v případě žalobce stanovil v délce 110 dnů. Žalobce v nyní posuzované věci nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. K tomu soud dále poznamenává, že účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je rovněž z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 363/2017-38, zpravidla nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, konec citace. Stanovení doby zajištění je tedy zdůvodněno předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně.
15. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 7. října 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně